לא על פילדלפי לבדו

written by מאיר בן שבת | 08.09.2024

בעוד בישראל נמשך הוויכוח על החלטת הקבינט להתנגד לדרישה להסגת כוחות צה"ל מציר פילדלפי, הזכיר ח'ליל חיה, סגן ראש החמאס בעזה, כי סוגיה זו היא רק אחת מתוך רשימת התמורות שחמאס הציג כתנאי לעסקה: "אנו מדגישים שכל הסכם חייב לכלול הפסקה כוללת של התוקפנות, נסיגה מוחלטת מרצועת עזה, כולל ציר פילדלפי ומעבר רפיח, חזרה חופשית (ללא בידוק) של העקורים לבתיהם, סיוע והקלות לפלסטינים, שיקום הרצועה ועסקת חילופי שבויים". עמדה זו אינה חדשה. מה שבלט בהצגתה הוא הביטחון העצמי שהפגין בכיר חמאס, בשבוע שבו הוא ואנשיו היו אמורים להיות "מכווצים" מהחשש מפני התגובה על רציחתם של ששת החטופים. ואולם, ההתייחסות לכך בישראל ובארה"ב, עוררה אצלם תגובה הפוכה. לדידם, לא רק שהם לא שילמו כל מחיר על הפשע הנתעב, אלא שבאמצעותו הם הצליחו להגביר את המתח ואת המחלוקת הפנימית בישראל וגם להוביל את וושינגטון לדון באפשרות להציג מתווה שיוגדר כ"הצעה סופית, ללא אפשרות לשינויים" ("Take it or leave it"). הם מיהרו למנף את הזעזוע הציבורי מרצח החטופים, בקמפיין הסברתי שהזהיר כי זו תהיה התוצאה של לחץ צבאי ישראלי והציגו עמדה נוקשה ביחס לדרישותיהם במו"מ.

בחמאס מניחים כי הצעה אמריקנית סופית תבוא בהכרח על חשבון העמדה הישראלית. עיקר הלחץ להגיע לעסקה מופעל ממילא על ההנהגה בישראל. חמאס לא משלם מחיר על משיכת הזמן וכל עוד הוא מחזיק בחטופים, תמיד יוכל להמשיך במשא-ומתן, מהנקודה שבה הוא נעצר!

מהנשיא ביידן שהבטיח כי חמאס ישלם מחיר על רציחתם של החטופים, אפשר לצפות לפני הכל, שלא לתת פרס לחמאס! הפעלת לחץ על ממשלת ישראל כדי לאלץ אותה להתגמש מול דרישות חמאס, היא פרס לארגון הטרור. אדרבה, הצעד המתבקש הוא תמיכה אמריקנית בעמדתה הצודקת של ישראל. אפשר כי תמיכה כזו אף תסייע לקידום המשא ומתן.

ועוד, הגיעה העת שארה"ב תמצה את מנופי הלחץ שיש לה מול חמאס. אחד מהם הוא סילוק מנהיגי הארגון מקטאר. וושינגטון צריכה לתבוע זאת מדוחא. הנהגה זו אחראית במידה שווה לזו של ההנהגה בעזה להתקפת הטרור ב-7 באוקטובר וגם לפשעי המלחמה. זאת אותה הנהגה שבימים אלה דוחקת באנשיה ביו"ש לצאת ולבצע פיגועי התאבדות! הדרישה לסילוק ההנהגה מקטאר והטלת סנקציות אישיות על אנשיה הם המינימום המצופה מצד ארה"ב. ישראל כבר תדע לבוא חשבון עם ראשי הנחש.

מבחינתה של ישראל, צעדיה הבאים בעזה אמורים לשרת שלוש מטרות: המשך הפגיעה ביכולות הצבאיות השיוריות של חמאס, פגיעה ביכולות השלטוניות שלו והגברת הלחץ עליו לקידום שחרור החטופים. כדי להשיג זאת צריך להפקיע מחמאס לחלוטין את השליטה באספקה שנכנסת לרצועה. זה החמצן שלה וגם האמצעי העיקרי שמשמר את משילותה. נכון לשקול את

ביתורה של הרצועה באזורים נוספים מעבר למה שקיים כרגע.

נכון לשקול בחיוב גם את דרך הפעולה שהוצעה על ידי ראש המל"ל לשעבר האלוף (במיל') גיורא איילנד. פינוי צפון הרצועה מהתושבים שבו, סגירתו כשטח צבאי והפסקת האספקה אליו. חסרונותיה של הצעה זו נעוצים בהתנגדות שהיא צפויה לעורר בארה"ב ובקהילה הבינלאומית ובכוחות הרבים שנדרשים לצורך ביצועה. כמובן, ניתן לבצעה באזורים אחרים, בהיקף שונה. על כל פנים, יתרונותיה הרבים מצדיקים את הדיון בה.

התפרסם בישראל היום, בתאריך 06.09.2024.